

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

02 | 07 | 2026

SPIS TREŚCI

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW	4
Prawo do zastosowania stawki VAT 0% w stosunku do otrzymanej zaliczki związanej z eksportem towarów, w przypadku, gdy wywóz towarów nastąpi po upływie 6 miesięcy liczonych od końca miesiąca otrzymania zaliczki	5
Kwestia obowiązku zapłaty podatku minimalnego w przypadku spadku przychodów o co najmniej 30%	7
II. WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE	9
Kwestia wznowienia postępowania sądowoadministracyjnego w zw. z wyrokiem TK z 25 lutego 2026 r. (sygn. SK 68/25) - zagadnienie na uchwałę NSA	10
Kwestia kwalifikacji wykonywanych przez wspólnika na rzecz spółki powtarzających się świadczeń niepieniężnych w kontekście art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy VAT	10
Podatnik, który wykorzystuje pojazdy do celów mieszanych, powinien odliczyć podatek naliczony z nimi związany, z uwzględnieniem przewspółczynnika, o którym mowa w art. 86 ust. 2a-2h ustawy VAT oraz zgodnie z art. 86a ust. 1 ustawy VAT	11
Brak zwolnienia z VAT dla usług polegających na sprawowaniu nadzoru nad środowiskiem pracy i stanem sanitarnym zakładu oraz uczestnictwie lekarza w komisji BHP oferowanych w ramach pakietów medycznych	11
Warunki zastosowania CIT estońskiego po połączeniu spółki w pierwszym roku obowiązywania tej formy opodatkowania	12
Brak prawa do odliczenia VAT z tytułu nabycia od podwykonawców usług budowlanych, przejętych od nierzetelnego partnera konsorcjum w ramach wykonawstwa zastępczego	12
Brak obowiązku korygowania faktury w sytuacji, w której po uiszczeniu przedpłaty zmieniła się jedynie osoba ostatecznego nabywcy	13
Kwestia wpływu zwolnienia przedmiotowego w kraju rezydencji spółki dominującej na prawo do zwolnienia z podatku u źródła na podstawie art. 22 ust. 4 pkt 4 ustawy CIT	13
Brak podstaw do rozszerzania rocznego okresu posiadania udziałów na pozostałe warunki uznania spółki za holdingową. Uwzględnianie okresu sprzed 1 stycznia 2022 r. przy obliczaniu rocznego terminu posiadania udziałów w spółce holdingowej. Kwestia spełnienia warunku, o którym mowa w art. 24m ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy CIT	14
Brak wpływu podwójnego statusu wspólnika jako pracownika i członka zarządu na kwalifikację wydatków z tytułu mieszanego korzystania z samochodów służbowych jako ukrytego zysku	15
Kwestia stosowania art. 17 ust. 1 pkt 47 ustawy CIT do pomocy publicznej przyznanej na podstawie ustawy o zasadach realizacji programów wsparcia przedsiębiorców w związku z sytuacją na rynku energii w latach 2022-2024	15

SPIS TREŚCI

Obowiązek weryfikacji statusu rzeczywistego właściciela odbiorcy dywidendy przy dokonaniu jej wypłaty na rzecz wspólnika	16
III. WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH	17
Brak obowiązku poboru podatku u źródła oraz powstania przychodu w wyniku konwersji wierzytelności pożyczkowych na kapitał zakładowy i zapasowy	18
Warunki uznania wyrobów za produkty dotychczas nieoferowane oraz kwalifikacja kosztów działań marketingowych i prawnych w ramach ulgi na ekspansję	19
Kwestia prawa do odliczenia podatku naliczonego z tytułu importu rzeźby, która będzie pełnić funkcję landmarku (punktu orientacyjnego), zwiększając rozpoznawalność strefy usługowej budynku	21
Zasady odliczenia podatku u źródła zapłaconego w Meksyku od należności odsetkowych. Sposób kalkulacji limitu proporcji poprzez alokację kosztów uzyskania przychodów	22
Zasady zaliczenia wydatków związanych z usunięciem kolizji istniejącej infrastruktury z nową inwestycją do kosztów uzyskania przychodu	23
Kwestia odliczenia VAT, gdy faktury dokumentujące dokonanie zakupu w danym okresie rozliczeniowym zostaną przez wnioskodawcę otrzymane w kolejnym okresie rozliczeniowym. Konsekwencje poddania orzeczenia TSUE szczególnej procedurze kontroli	24
Uznanie prac programistycznych za działalność badawczo-rozwojową. Prawo do stosowania 5% stawki IP Box do dochodów ze sprzedaży oprogramowania	25
Skutki podatkowe na gruncie VAT przeniesienia wierzytelności komisowych	26
Brak prawa do odliczenia podatku naliczonego po upływie 5 lat od otrzymania kwestionowanej faktury. Wyłączenie odsetek za opóźnienie i kosztów sądowych z opodatkowania VAT	27

ROZDZIAŁ I

The background features a network of orange circles connected by thin grey lines, overlaid on a larger, faint grey wavy pattern. The text is centered over this graphic.

**KOMENTARZ
EKSPERTÓW**

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Prawo do zastosowania stawki VAT 0% w stosunku do otrzymanej zaliczki związanej z eksportem towarów, w przypadku, gdy wywóz towarów nastąpi po upływie 6 miesięcy liczonych od końca miesiąca otrzymania zaliczki,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 29 maja 2026 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.307.2026.2.SM

Polska spółka (czynny podatnik VAT) zawarła kontrakt z kontrahentem zagranicznym na dostawę kompleksowej, specjalistycznej instalacji załadunku pieca. Ze względu na wysoką materiałochłonność oraz jednostkowy charakter projektu, wnioskodawca otrzymał od kontrahenta zaliczkę, która została przeznaczona na sfinansowanie zakupu infrastruktury niezbędnej do wytworzenia urządzeń wchodzących w skład instalacji.

Przedmiotowa zaliczka będzie rozliczana sukcesywnie, zgodnie z harmonogramem realizacji, jednak złożoność procesu produkcyjnego sprawia, że termin wywozu części urządzeń przekroczy 6 miesięcy, o których mowa w art. 41 ust. 9a ustawy VAT. Specyfika kontraktu oraz uwarunkowania techniczne procesu inwestycyjnego wykluczają obiektywną możliwość dokonania wywozu całości towarów w ustawowym terminie 6 miesięcy od otrzymania zaliczki, co wynika z takich przyczyn jak: (i) indywidualny charakter i projektowanie produktów, (ii) cykl produkcyjny i materiałochłonność, (iii) harmonogram realizacji czy (iv) logistyka i uwarunkowania u nabywcy.

W związku z powyższym, spółka powzięła wątpliwość, czy w takiej sytuacji może zastosować i utrzymać stawkę 0% VAT w odniesieniu do otrzymanej zaliczki na eksport, mimo przekroczenia wskazanego w art. 41 ust. 9a ustawy VAT terminu 6 miesięcy, bez konieczności korygowania stawki na krajową.

Wnioskodawca stał na stanowisku, że przysługuje mu prawo do zachowania stawki 0% VAT, ponieważ opóźnienie w wywozie części towarów jest w pełni uzasadnione specyfiką realizacji zamówienia, o której mowa w art. 41 ust. 9b ustawy VAT.

Dyrektor KIS uznał stanowisko wnioskodawcy za prawidłowe.

KOMENTARZ EKSPERTÓW

Omawiana interpretacja indywidualna zasługuje na aprobatę, ponieważ w sposób prawidłowy i zgodny z ratio legis przepisów o eksporcie towarów odnosi się do przesłanki dochowania 6-miesięcznego terminu wywozu towarów w przypadku otrzymania zaliczek.

Punktem wyjścia był w tym przypadku art. 41 ust. 9a ustawy VAT, który uzależnia zastosowanie stawki podatku 0% do otrzymanej zaliczki od dokonania wywozu towarów w terminie 6 miesięcy. Przepis ten – co istotne – nie ma jednak charakteru bezwzględnie obowiązującego. Ustawodawca w art. 41 ust. 9b ww. usta-

wy wprowadził bowiem wyjątek, pozwalający na wydłużenie tego terminu, jeżeli opóźnienie wynika ze specyfiki realizacji dostawy potwierdzonej warunkami dostawy.

Dyrektor KIS trafnie podkreślił, że kluczowe znaczenie ma obiektywny charakter tej „specyfiki”. Nie może ona wynikać z dowolnej decyzji stron, lecz musi być immanentną cechą danej transakcji – związaną np. z procesem technologicznym, organizacją produkcji czy realiami branży.

Na szczególne uznanie zasługuje również podejście organu interpretacyjnego do roli dokumentacji posiadanej przez wnioskodawcę. To właśnie umowa i harmonogram realizacji stanowią kluczowy dowód, że wydłużenie terminu wywozu ma charakter obiektywny i przewidywalny. W analizowanym przypadku „warunki dostawy”, o których mowa w art. 41 ust. 9b ustawy VAT, zostały jednoznacznie określone w kontrakcie zawartym przez strony transakcji. Jednoznacznie wskazują one, że część urządzeń zostanie dostarczona po upływie 6 miesięcy, licząc od końca miesiąca, w którym wnioskodawca otrzymał zaliczkę i – co podkreślił Dyrektor KIS – nie wynikają z zewnętrznych czynników o charakterze losowym.

Omawiana interpretacja wpisuje się w utrwaloną linię interpretacyjną prezentowaną przez Dyrektora KIS w wydawanych interpretacjach indywidualnych, a jej podstawę stanowią również objaśnienia podatkowe w zakresie pakietu „SLIM VAT”, w których doprecyzowano znaczenie przesłanki „specyfiki” realizowanej dostawy. W objaśnieniach tych wskazano, że pojęcie „specyfiki” realizowanej dostawy może odnosić się zarówno do okoliczności związanych z procesem technologicznym niezbędnym do wykonania dostawy, jak i do szczególnych warunków jej realizacji, wynikających ze specyfiki danego rynku lub rodzaju towarów. Powyższa specyfika musi wynikać z warunków dostawy określonych w sporządzonej umowie lub z pozostałej dokumentacji posiadanej przez podatnika, związanej z dostawą.

W praktyce, komentowana interpretacja indywidualna (i wnioski z niej płynące) ma/może mieć szczególne znaczenie dla branż realizujących złożone projekty inwestycyjne (np. przemysł ciężki, energetyka, produkcja maszyn), gdzie etapowy eksport jest standardem. Potwierdza ona bowiem, że podatnicy mogą bezpiecznie stosować stawkę 0% VAT dla zaliczek, nawet przy dłuższych cyklach realizacji, o ile potrafią/mogą wykazać, że wynika to z natury/specyfiki danej transakcji.

JAKUB FALICKI
konsultant w Paczuski Taudul

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Kwestia obowiązku zapłaty podatku minimalnego w przypadku spadku przychodów o co najmniej 30%,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 27 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.163.2026.1.AG

Sprawa dotyczyła interpretacji indywidualnej, w której spółka zapytała, czy będzie zobowiązana do obliczenia i zapłaty minimalnego podatku dochodowego za 2025 r.

Spółka wskazała, że jej poprzedni rok podatkowy trwał od 1 kwietnia 2023 r. do 31 grudnia 2024 r. W tym okresie spółka osiągała przychody zarówno z działalności zwolnionej z opodatkowania na podstawie decyzji o wsparciu, jak i z działalności opodatkowanej. W 2025 r. spółka nie korzystała już ze zwolnienia, ponieważ decyzja o wsparciu wygasła w 2024 r. Przychody spółki za 2025 r. były o co najmniej 30% niższe niż przychody uzyskane w poprzednim, przedłużonym roku podatkowym.

Zdaniem spółki, w takiej sytuacji nie jest ona zobowiązana do zapłaty minimalnego podatku dochodowego. Spółka powołała się na art. 24ca ust. 14 pkt 3 ustawy CIT, który wyłącza stosowanie minimalnego podatku dochodowego w przypadku spadku przychodów o co najmniej 30% w stosunku do poprzedniego roku podatkowego.

Dyrektor KIS uznał stanowisko spółki za prawidłowe. Organ, opierając się na literalnym brzmieniu art. 24ca ust. 14 pkt 3 ustawy CIT, potwierdził, że w opisanej sytuacji spółka nie jest zobowiązana do obliczenia i zapłaty minimalnego podatku dochodowego za 2025 r.

KOMENTARZ EKSPERTÓW

Omawiana interpretacja jest korzystna dla podatników i zasługuje na aprobatę.

Przepisy ustawy CIT przewidują szereg wyłączeń z krajowego minimalnego CIT. Jednym z nich jest wyłączenie dla podatników, którzy w danym roku podatkowym uzyskali przychody niższe o co najmniej 30% w stosunku do przychodów uzyskanych w roku podatkowym bezpośrednio poprzedzającym ten rok podatkowy (art. 24 ust. 14 pkt 3 ustawy o CIT).

W analizowanej sprawie kluczowe były dwie kwestie: po pierwsze, czy przy porównaniu przychodów należy uwzględniać także przychody zwolnione z opodatkowania, a po drugie, czy przychody z poprzedniego, przedłużonego roku podatkowego powinny być proporcjonalnie przeliczane do 12 miesięcy.

W mojej ocenie Dyrektor KIS słusznie oparł się na wykładni językowej art. 24ca ust. 14 pkt 3 ustawy CIT. Przepis ten posługuje się pojęciem „przychodów” i nie wprowadza rozróżnienia na przychody opodatkowane oraz zwolnione. Skoro ustawodawca nie zdecydował się na takie zastrzeżenie, nie powinno się go rekonstruować w drodze wykładni.

Analogicznie należy ocenić kwestię długości roku podatkowego. Art. 24ca ust. 14 pkt 3 ustawy CIT odwołuje się do przychodów uzyskanych w „roku podatkowym”, nie przewidując ich proporcjonalne-

go przeliczania w sytuacji, gdy rok ten był krótszy albo dłuższy niż 12 miesięcy.

Podobne podejście Dyrektor KIS zaprezentował już wcześniej w interpretacjach indywidualnych z 18 sierpnia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.330.2022.1.SG, oraz z 20 czerwca 2024 r., sygn. 0111-KDIB-1-1.4010.189.2024.2.AW.

W praktyce omawiana interpretacja może mieć znaczenie dla podatników, którzy mieli przedłużony albo skrócony rok podatkowy lub osiągnęli przychody zwolnione z opodatkowania.

Podatnicy powinni jednak pamiętać, że organ nie badał, czy w analizowanej sprawie spadek przychodów rzeczywiście wyniósł co najmniej 30%. Okoliczność ta została przyjęta jako element opisu zdarzenia przyszłego. Z tego względu kluczowe znaczenie będzie miało prawidłowe udokumentowanie poziomu przychodów w obu porównywanych latach podatkowych oraz sposobu ich kalkulacji.

PATRYCJA HULBÓJ
starsza konsultantka
w Paczuski Taudul

ROZDZIAŁ II

WYBÓR ORZECZEŃ

SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH
ORAZ TSUE

II. WYBÓR ORZECZEŃ

Kwestia wznowienia postępowania sądowoadministracyjnego w zw. z wyrokiem TK z 25 lutego 2026 r. (sygn. SK 68/25) - zagadnienie na uchwałę NSA,

postanowienie NSA z 12 czerwca 2026 r., sygn. III FSK 551/26

Czy art. 272 § 1 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w zw. z art. 190 ust. 4 i art. 8 ust. 2 Konstytucji RP może stanowić podstawę wznowienia postępowania sądowoadministracyjnego także w przypadku, gdy rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją RP dotyczy przepisów stanowiących podstawę wydania prawomocnego orzeczenia niekończącego postępowania w sprawie, w tym orzeczenia w przedmiocie badania spełniania przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności (art. 5a § 1 prawa o ustroju sądów administracyjnych)?

Kwestia kwalifikacji wykonywanych przez wspólnika na rzecz spółki powtarzających się świadczeń niepieniężnych w kontekście art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy VAT,

wyrok NSA z 12 czerwca 2026 r., sygn. I FSK 1449/24

Nie można podzielić sposobu wykładni art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy VAT, opierającego się na jego kompleksowym charakterze i przyjmować, że tylko te czynności, które zostały określone w tym przepisie, nie są uznawane za samodzielnie wykonywaną działalność gospodarczą, tj. tylko te, do których mają zastosowanie przepisy art. 12 ust. 1-6 bądź art. 13 pkt 2-9 ustawy PIT. Prawidłowa wykładnia powinna w pierwszej kolejności polegać na odniesieniu się do przepisów art. 15 ust. 1 i art. 15 ust. 2 ustawy VAT i w ich kontekście należy dokonać wykładni pojęcia „samodzielnie prowadzona działalność gospodarcza”.

Przepisy ustawy VAT stanowią bowiem implementację Dyrektywy 112 i trudno zakładać, że polski ustawodawca ma prawo do tego, żeby poprzez odesłanie do ustawy PIT wyłączać skuteczność Dyrektywy 112 poprzez wskazanie, że tylko w tym zakresie wyznaczonym przez przepisy ustawy PIT nie będzie uznawać prowadzonej działalności za samodzielnie prowadzoną działalność gospodarczą. Skoro z okoliczności faktycznych wynika, że ryzyko wykonywanych czynności ponosi spółka, a relacja między spółką a wspólnikami nie przypomina relacji pomiędzy przedsiębiorcami, a wspólnicy spółki nie działają tak jak niezależnie działający podatnicy VAT, nie można uznać, że wykonując czynności na rzecz spółki prowadzą samodzielną działalność gospodarczą.

Podatnik, który wykorzystuje pojazdy do celów mieszanych, powinien odliczyć podatek naliczony z nimi związany, z uwzględnieniem prewspółczynnika, o którym mowa w art. 86 ust. 2a-2h ustawy VAT oraz zgodnie z art. 86a ust. 1 ustawy VAT,

wyrok NSA z 12 czerwca 2026 r., sygn. I FSK 1103/23

Województwo w celu ustalenia kwoty podatku naliczonego, o której mowa w art. 86 ust. 2 ustawy VAT, w przypadku wydatków związanych z pojazdami samochodowymi, powinno w pierwszej kolejności uwzględnić preproporcję, a zatem obliczyć kwotę podatku naliczonego według przepisów art. 86 ust. 2a-2h ustawy VAT oraz rozporządzenia wykonawczego. Następnie do tak wyliczonej kwoty powinno zastosować uregulowania wynikające z art. 86a ust. 1 ustawy VAT. Nie ma żadnych podstaw do uznania, że art. 86a ust. 1 ustawy VAT dotyczący samochodów osobowych stanowi absolutny wyjątek i należy go stosować z pominięciem innych przepisów ustawy VAT.

Brak zwolnienia z VAT dla usług polegających na sprawowaniu nadzoru nad środowiskiem pracy i stanem sanitarnym zakładu oraz uczestnictwie lekarza w komisji BHP oferowanych w ramach pakietów medycznych,

wyrok NSA z 11 czerwca 2026 r., sygn. I FSK 272/24

Usługi polegające na sprawowaniu nadzoru nad środowiskiem pracy i stanem sanitarnym zakładu wraz z jego urządzeniami socjalnymi poprzez wizytacje przez personel medyczny warunków i stanowisk pracy oraz uczestnictwie lekarza w komisji BHP oferowane w ramach pakietu medycznego wraz z innymi usługami, w tym badaniami okresowymi, wstępnymi i kontrolnymi, nie wchodzi w skład jednego, niepodzielnego świadczenia kompleksowego.

Usługi te nie wykazują również bezpośredniego związku z usługami opieki medycznej. Fakt, że przepisy prawa narzucają obowiązek zawarcia takich umów, na gruncie prawa podatkowego nie może mieć przesądzającego znaczenia.

Pod pojęciem czynności mających charakter opieki medycznej należy rozumieć podejmowane w stosunku do konkretnego pacjenta w okresie prowadzonej lub nabywanej terapii działania. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w przypadku usług sprawowania nadzoru nad środowiskiem pracy i stanem sanitarnym zakładu wraz z jego urządzeniami socjalnymi poprzez wizytacje przez personel medyczny warunków i stanowisk pracy oraz uczestnictwa lekarza w komisji BHP. W związku z tym, usługi te nie korzystają ze zwolnienia od VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 18 w zw. z art. 43 ust. 17 i ust. 17a ustawy VAT.

Warunki zastosowania CIT estońskiego po połączeniu spółki w pierwszym roku obowiązywania tej formy opodatkowania,

wyrok NSA z 9 czerwca 2026 r., sygn. II FSK 990/23

Z art. 9 ustawy z 28 listopada 2020 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw wprowadzającej opodatkowanie CIT estońskim nie wynika, że spółka musi złożyć oświadczenie i jednocześnie w tym samym roku musi skorzystać z opodatkowania ryczałtem.

Przepisy co prawda jako zasadę wskazują złożenie zawiadomienia o wyborze opodatkowania ryczałtem w roku, w którym podmiot chce rozpocząć ten sposób rozliczeń. Wyjątkiem jest składanie zawiadomienia przed takim rokiem podatkowym, jednak, skoro ustawodawca to dopuścił, nie ma podstaw, by podmiot wskazany w art. 28k ust. 1 pkt 5 i 6 oraz ust. 2 ustawy CIT nie mógł złożyć takowego zawiadomienia w 2021 r., nawet gdy zamierza rozpocząć opodatkowanie ryczałtem od 1 stycznia 2022 r.

Brak prawa do odliczenia VAT z tytułu nabycia od podwykonawców usług budowlanych, przejętych od nierzetelnego partnera konsorcjum w ramach wykonawstwa zastępczego,

wyrok NSA z 3 czerwca 2026 r., sygn. I FSK 1143/25

Podatek wynikający z faktury wystawionej przez wykonawcę zastępczego na rzecz generalnego wykonawcy, z tytułu usługi wykonanej za niesolidnego podwykonawcę, nie podlega odliczeniu na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy VAT, skoro podatek ten powinien zostać objęty kwotą odszkodowania należnego generalnemu wykonawcy od niesolidnego podwykonawcy.

Fakt zapłaty czy braku zapłaty nie może powodować, że w takiej sytuacji to Skarb Państwa w istocie ponosi ryzyko tego, że spółka (podwykonawca) będąca uczestnikiem konsorcjum ogłosiła upadłość i jest niewypłacalna. Skarb Państwa nie może finansować rozliczeń pomiędzy stronami transakcji cywilnoprawnych.

Brak obowiązku korygowania faktury w sytuacji, w której po uiszczeniu przedpłaty zmieniła się jedynie osoba ostatecznego nabywcy,

wyrok NSA z 3 czerwca 2026 r., sygn. I FSK 1321/25

Przepisy ustawy VAT nie dają podstaw do skorygowania faktury z uwagi na to, że pierwotny kupujący przeniósł prawo do rozporządzania towarem jak właściciel na kolejnego nabywcę. Nie doszło bowiem do zmiany strony umowy zawartej między pierwszymi dwoma podmiotami, lecz de facto do zawarcia kolejnej umowy dotyczącej odrębnej dostawy towaru pomiędzy drugim i trzecim podmiotem.

Wystawiona przez spółkę faktura obejmująca otrzymaną przedpłatę na rzecz klienta odzwierciedla stan faktyczny istniejący na datę jej wystawienia, tj. dokumentuje uiszczenie przez kupującego, na poczet przyszłej dostawy energii, do której uiszczenia klient zobowiązał się na podstawie zawartego kontraktu indywidualnego na sprzedaż energii elektrycznej. Nie można zatem mówić o popełnieniu pomyłki w jakiegokolwiek pozycji faktury, w dacie jej wystawienia. Przepisy ustawy VAT nie dają podstawy, a tym bardziej nie kreują obowiązku korygowania faktury w sytuacji, w której po uiszczeniu przedpłaty zmieniła się jedynie osoba ostatecznego nabywcy.

Kwestia wpływu zwolnienia przedmiotowego w kraju rezydencji spółki dominującej na prawo do zwolnienia z podatku u źródła na podstawie art. 22 ust. 4 pkt 4 ustawy CIT,

wyrok NSA z 3 czerwca 2026 r., sygn. II FSK 960/25

Przepis art. 22 ust. 4 pkt 4 ustawy CIT uzależnia zwolnienie z podatku u źródła od niekorzystania przez spółkę uzyskującą dywidendę ze zwolnienia o charakterze podmiotowym w kraju jej rezydencji. Przepis ten nie wprowadza warunku efektywnego opodatkowania samej dywidendy (zwolnienie przedmiotowe).

W przypadku niezgodności między przepisami Dyrektywy Rady 2011/96/UE a ustawą krajową, wynikającej z wadliwej (nieudolnej) implementacji polegającej na przyznaniu przez ustawodawcę krajowego szerszych uprawnień niż przewidziane w prawie unijnym, konflikt ten należy rozstrzygać na korzyść podatnika, opierając się na uprawnieniach wynikających z wykładni językowej i systemowej tekstu ustawy polskiej. Negatywne konsekwencje nieprawidłowej transpozycji prawa unijnego obciążają państwo członkowskie, a nie jednostkę, wobec czego niedopuszczalne jest ograniczanie praw podatnika wynikających z literalnego brzmienia ustawy krajowej wyłącznie w oparciu o pronijną wykładnię celowościową.

Brak podstaw do rozszerzania rocznego okresu posiadania udziałów na pozostałe warunki uznania spółki za holdingową. Uwzględnianie okresu sprzed 1 stycznia 2022 r. przy obliczaniu rocznego terminu posiadania udziałów w spółce holdingowej. Kwestia spełnienia warunku, o którym mowa w art. 24m ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy CIT,

wyrok NSA z 3 czerwca 2026 r., sygn. II FSK 988/23

Wykładnia art. 24m ust. 1 pkt 2 ustawy CIT nie pozwala na przyjęcie, że warunek, o którym stanowi lit. a, tj. okres co najmniej 1 roku, należy odnosić w stosunku do wszystkich pozostałych warunków, wymienionych w pozostałych literach tego przepisu, a przede wszystkim do warunku pod lit. c. Warunku wynikającego z lit. a nie można rozszerzać na inne jednostki redakcyjne tego przepisu.

Zgodnie z art. 70 ust. 1 ustawy z 29 października 2021 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw przepisy znowelizowanej ustawy CIT stosuje się do dochodów (przychodów) poczynszysy od 1 stycznia 2022 r.

Oznacza to, że nieprawidłowe jest stanowisko wskazujące na okres rocznej karencji. Zastosowanie ustawy CIT w nowym brzmieniu względem przychodów uzyskanych już od 1 stycznia 2022 r. wymaga, aby przy obliczaniu okresu, o którym mowa w art. 24m ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy CIT, uwzględnić również okres przed dniem wejścia w życie wskazanego przepisu. Treść przepisu nie zawiera żadnych sformułowań pozwalających na przyjęcie, że termin, o którym mowa w tym przepisie należy liczyć dopiero od 1 stycznia 2022 r.

Z wniosku wynika, że rozproszony akcjonariat powoduje, iż określenie wszystkich akcjonariuszy na określony dzień (dzień zbycia udziałów B sp. z o.o.) możliwe jest jedynie poprzez procedurę identyfikacji akcjonariuszy spółki giełdowej. Przedstawione przez spółkę wyliczenie danych zawartych w raporcie otrzymanym z Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych świadczy o tym, że raport ten pozwala jedynie na ustalenie bezpośrednich akcjonariuszy spółki.

Powyższa okoliczność jest niewystarczająca do spełnienia warunku, o którym mowa w art. 24m ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy CIT. Powyższy warunek jest spełniony dopiero w sytuacji, gdy akcje spółki nie są posiadane zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio przez akcjonariuszy mających siedzibę lub zarząd lub zarejestrowanych lub położonych na terytorium lub w kraju wskazanym w art. 24m ust. 1 pkt 2 lit. e tiret od pierwszego do trzeciego ustawy CIT.

Brak wpływu podwójnego statusu wspólnika jako pracownika i członka zarządu na kwalifikację wydatków z tytułu mieszanego korzystania z samochodów służbowych jako ukrytego zysku,

wyrok NSA z 3 czerwca 2026 r., sygn. II FSK 1512/23

Posiadanie przez członka zarządu statusu – pracownika, członka zarządu oraz wspólnika (udziałowca) spółki opodatkowanej ryczałtem od dochodów spółek – nie wyłącza możliwości kwalifikacji wydatków związanych z powierzonym mu samochodem służbowym jako ukrytego zysku. W przypadku wykorzystywania samochodu osobowego do celów mieszanych (służbowych i prywatnych) przez takiego beneficjenta, 50% wydatków i odpisów amortyzacyjnych związanych z tym pojazdem stanowi dochód z tytułu ukrytych zysków w rozumieniu art. 28m ust. 3 w zw. z art. 28m ust. 4 pkt 2 lit. b ustawy CIT.

Kwestia stosowania art. 17 ust. 1 pkt 47 ustawy CIT do pomocy publicznej przyznanej na podstawie ustawy o zasadach realizacji programów wsparcia przedsiębiorców w związku z sytuacją na rynku energii w latach 2022-2024,

wyrok NSA z 2 czerwca 2026 r., sygn. II FSK 1286/24

W świetle przepisu art. 17 ust. 1 pkt 47 ustawy CIT należy uznać, że wolne od podatku dochodowego od osób prawnych są dotacje rozumiane jako bezzwrotna pomoc finansowa udzielona podatnikom ze środków publicznych, w szczególności z budżetu państwa. Rekompensata otrzymana przez spółkę w ramach Programu Rządowego pod nazwą „Pomoc dla sektorów energochłonnych związana z nagłymi wzrostami cen gazu ziemnego i energii elektrycznej”, spełnia ww. warunki. W konsekwencji stanowi ona dochód zwolniony z opodatkowania na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 47 ustawy CIT.

Obowiązek weryfikacji statusu rzeczywistego właściciela odbiorcy dywidendy przy dokonaniu jej wypłaty na rzecz wspólnika, wyrok WSA w Warszawie z 9 czerwca 2026 r., sygn. III SA/Wa 392/26 Spółka wypłacająca dywidendę na rzecz brytyjskiego wspólnika ma obowiązek weryfikacji, czy odbiorca należności posiada status jej rzeczywistego właściciela (beneficial owner). Warunek ten wynika wprost z art. 10 polsko-brytyjskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, badanej z uwzględnieniem jej anglojęzycznej wersji językowej. Przepisy polsko-brytyjskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania muszą być interpretowane w sposób zapewniający pełną spójność obu tekstów.

Obowiązek weryfikacji statusu rzeczywistego właściciela odbiorcy dywidendy przy dokonaniu jej wypłaty na rzecz wspólnika,

wyrok WSA w Warszawie z 9 czerwca 2026 r., sygn. III SA/Wa 392/26

Spółka wypłacająca dywidendę na rzecz brytyjskiego wspólnika ma obowiązek weryfikacji, czy odbiorca należności posiada status jej rzeczywistego właściciela (beneficial owner). Warunek ten wynika wprost z art. 10 polsko-brytyjskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, badanej z uwzględnieniem jej anglojęzycznej wersji językowej. Przepisy polsko-brytyjskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania muszą być interpretowane w sposób zapewniający pełną spójność obu tekstów.

ROZDZIAŁ III

WYBÓR INTER- PRETACJI PODATKOWYCH

III. WYBÓR INTERPRETACJI

Brak obowiązku poboru podatku u źródła oraz powstania przychodu w wyniku konwersji wierzytelności pożyczkowych na kapitał zakładowy i zapasowy,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 9 czerwca 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.166.2026.1.BD

Wierzytelność (w omawianej sprawie wierzytelność z tytułu całego kapitału pożyczek), to prawo majątkowe, z którego wynika uprawnienie wierzyciela do otrzymania świadczenia od dłużnika. Ponieważ wierzytelności to prawa majątkowe, to należą do majątku, o którym mowa w art. 13 ust. 5 polsko-niemieckiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. W świetle powyższego, skoro udziałowiec z siedzibą na terytorium Niemiec jest rezydentem podatkowym tego kraju (przy założeniu, że spółka będzie posiadać certyfikat rezydencji udziałowca), to skutki podatkowe konwersji pożyczek udzielonych przez udziałowca (cały kapitał pożyczek), należy ocenić na gruncie polsko-niemieckiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, co zarazem oznacza, że ww. czynność prawna nie będzie podlegać opodatkowaniu w Polsce, tylko w Niemczech, tj. w państwie, w którym przenoszący tytuł własności wierzytelności ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.

W konsekwencji uznać należy, że niezależnie od występujących na gruncie przepisów ustawy CIT skutków podatkowych wniesienia wkładu niepieniężnego, opisana we wniosku konwersja pożyczek, w tej części, która dotyczy kapitału pożyczek, nie spowoduje po stronie wnoszącego wkład, powstania obowiązku podatkowego w podatku CIT, a tym samym po stronie spółki jako płatnika nie będzie ciążył obowiązek poboru podatku u źródła.

Wierzyciel spółki kapitałowej obejmuje udziały w kapitale zakładowym tej spółki w zamian za wkład niepieniężny w postaci jego wierzytelności wobec spółki, a po stronie spółki powstaje roszczenie, wobec tego podmiotu (wierzyciela) o wniesienie wkładu niepieniężnego w postaci jego wierzytelności. Wspólnik wnosi wierzytelność tytułem aportu, dokonując jej cesji na rzecz spółki, co jednocześnie prowadzi do wygaśnięcia z mocy prawa zobowiązania, którego przedmiot stanowiła ta wierzytelność (wierzytelność zostaje bowiem nabyta przez dłużnika – tzw. konfuzja).

Wartości otrzymane na podwyższenie kapitału zakładowego - stanowiące niewątpliwie przysporzenie majątkowe - uznane zostały przez ustawodawcę za wpływy niestanowiące przychodu podatkowego. Wpływy te są neutralne podatkowo. W przypadku wniesienia wkładu pieniężnego lub niepieniężnego na kapitał zakładowy i podwyższenie kapitału zakładowego nie spowoduje po stronie spółki - jako podatnika CIT - powstania przychodu w rozumieniu ustawy CIT.

Powstania przychodów nie spowodują również dopłaty wnoszone do spółki, jeżeli ich wniesienie następuje w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach, kwot i wartości stanowiących nadwyżkę ponad wartość nominalną udziałów (akcji), otrzymanych przy ich wydaniu i przekazanych na kapitał zapasowy. W konsekwencji skoro doszło do konwersji wierzytelności pożyczkowych (całego kapitału pożyczek) na kapitał zakładowy i zapasowy spółki, to cała wartość wierzytelności skonwertowanych na udziały spółki nie może być uznana za przychód spółki na podstawie art. 12 ust. 4 pkt 4 i pkt 11 ustawy CIT.

Warunki uznania wyrobów za produkty dotychczas nieoferowane oraz kwalifikacja kosztów działań marketingowych i prawnych w ramach ulgi na ekspansję,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 3 czerwca 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.131.2026.2.ED

Skoro każdy produkt (X) powstaje w ramach autorskiego procesu produkcyjnego, realizowanego przez spółkę od etapu projektowania do momentu potwierdzenia kompletności produktu w trakcie testów, spółka wykorzystuje własne zasoby intelektualne i techniczne, które decydują o unikalności produktów, a opisane we wniosku X powstają w wyniku pracy pracowników spółki, to tym samym spełnione zostały przesłanki do uznania produktów (X) za produkty wytworzone przez podatnika w rozumieniu art. 18eb ust. 2 ustawy CIT. Fakt, że spółka korzysta z poddostawców wytwarzających poszczególne podzespoły, nie wpływa na powyższą kwalifikację.

Dodatkowo, spółka wskazała, że w ramach nabycia X przez klientów dochodzi również do nabycia oprogramowania, na które udzielana jest licencja w cenie nabycia produktu, przy czym oprogramowanie to jest nierozdzielnie połączone z X i nie ma natomiast możliwości nabycia samego urządzenia bez oprogramowania. Tym samym oferowane przez spółkę produkty (X), na które składa się fizyczne urządzenie (X) oraz oprogramowanie nierozdzielnie związane z tym urządzeniem, są produktami wytworzonymi przez podatnika w rozumieniu art. 18eb ust. 2 ustawy CIT.

X spełnia definicję „produktu dotychczas nieoferowanego” w rozumieniu przepisów o uldze na ekspansję, ponieważ: i) został stworzony w celu dotarcia do nowych grup odbiorców lub zaspokojenia nowych potrzeb u obecnych klientów, których dotychczasowa oferta nie pokrywała; ii) nie jest to jedynie dostosowanie produktu do nowych wymogów prawnych czy środowiskowych, lecz stworzenie nowej propozycji wartości na rynku (w kraju lub za granicą).

X jest produktem nowym w sposób obiektywny, ponieważ jego powstanie wiązało się z wytworzeniem nowej własności intelektualnej i technologicznej. Różnice między nim a dotychczasowymi produktami są na tyle głębokie, że nie można uznać go za prostą kontynuację linii produktowej. Jest to odrębna jednostka handlowa i technologiczna, co uprawnia do uznania go za produkt dotychczas nieoferowany przez spółkę. Cel ulgi oraz funkcje, którym służy, wskazują, że dla oceny warunków jej zastosowania pierwszorzędne znaczenie należy przypisać obiektywnym efektom jej wdrożenia.

Z tego względu właściwym wydaje się odczytywanie warunku osiągnięcia przychodów ze sprzedaży produktów dotychczas nieoferowanych jako wymogu stworzenia towarów, za sprawą których przedsiębiorstwo rozwija swoją produkcję poprzez rozpoczęcie dystrybucji jej produktów na nowych segmentach rynku. Tym samym większe znaczenie od skali zmian, która pozwala przyjąć, że mamy do czynienia z produktem dotychczas nieoferowanym, należy przypisać ekonomicznemu rezultatowi porównania produktów przedsiębiorcy.

Jeśli wytworzony przez przedsiębiorcę produkt kierowany jest do innego grona nabywców, bądź też nie konkuruje bezpośrednio z dotychczas produkowanymi dobrami, to okoliczności te przemawiają za przyjęciem, że mamy do czynienia z produktem dotychczas nieoferowanym. Zatem opisane we wniosku nowe produkty będą spełniały definicję produktu dotychczas nieoferowanego, o którym mowa w art. 18eb ust. 4 ustawy CIT.

Do kosztów uczestnictwa w targach spółka może zaliczyć wydatki ponoszone na udział w targach i konferencjach branżowych obejmujące: i) wynajem powierzchni targowej, ii) zabudowę i organizację stoiska (reklamy na miejscu, organizacja warsztatów, materiały marketingowe, koszty zużywal-

nych produktów – wkłady), iii) transport sprzętu, iv) bilety lotnicze, zakwaterowanie, wyżywienie pracowników, v) ubezpieczenie sprzętu. Wydatki te są/będą związane z ponoszonymi przez spółkę działaniami związanymi z uczestnictwem w targach, ukierunkowanymi na wzrost zainteresowania produktami spółki oraz zwiększenie przychodów ze sprzedaży oferowanych przez spółkę produktów (X). Zatem ww. wydatki stanowią wydatki, o których mowa w art. 18eb ust. 7 pkt 1 ustawy CIT.

Do kosztów działań promocyjno-informacyjnych spółka może zaliczyć (o ile wszystkie z poniższych wydatków dotyczą rzeczy, które w istocie informują o konkretnych produktach spółki, a nie jedynie ogólnie o jej działalności) wydatki ponoszone na: i) ulotki, katalogi, kartki, strony internetowe, roll-up, ii) koszty współpracy z zewnętrzną agencją marketingową przy kampaniach, skierowanych na wybrane rynki zagraniczne, iii) koszty outsourcingu usług programistycznych (strona internetowa), grafika, fotografa, SEO. Bowiern wydatki te będą miały charakter, zarówno promocyjny, jak i informacyjny, tak więc będą spełniały warunki umożliwiające zakwalifikowanie ich jako wydatków poniesionych przez spółkę na działania promocyjno-informacyjne, o których mowa w art. 18eb ust. 7 pkt 2 ustawy CIT.

Natomiast do wydatków związanych z działaniami promocyjno-informacyjnymi, spółka nie może/ nie będzie mogła zaliczyć wydatków na materiały marketingowe, tj. wydatków ponoszonych na kubki, torby i teczki, bowiem „przedmioty takie jak kubki czy torby z logotypem X są przekazywane potencjalnym klientom jako materiały reklamowe podczas spotkań biznesowych i prezentacji produktu”, natomiast „teczki i torby są wykorzystywane do przekazywania kontrahentom szczegółowej dokumentacji technicznej, ofert handlowych oraz specyfikacji X, co ułatwia proces decyzyjny u klienta”.

Tym samym przekazywanie ww. gadżetów reklamowych potencjalnym klientom należy uznać bardziej za działania o charakterze reklamowym i reprezentacyjnym niż za koszty związane z działaniami promocyjno-informacyjnymi. Nie promują bowiem one ani nie informują o żadnym konkretnym produkcie. Zatem, wskazane we wniosku wydatki poniesione na kubki i torby nie będą stanowiły kosztów poniesionych w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów, o których mowa w art. 18eb ust. 7 ustawy CIT.

Zgodnie z art. 18eb ust. 7 pkt 3 ustawy CIT, za koszty uzyskania przychodów poniesione w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów uznaje się koszty dostosowania opakowań produktów do wymagań kontrahentów. W ramach ulgi na ekspansję spółka ponosi i/lub będzie ponosić w przyszłości koszty dostosowania opakowania produktu do wymagań klienta, obejmujące personalizację i dostosowanie w zakresie wymiarów, kolorystyki, kształtów i innych parametrów opakowania, zgodnie z wymogami kontrahenta. Zatem biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, że ponoszone przez spółkę ww. wydatki stanowią wydatki, o których mowa w art. 18eb ust. 7 pkt 3 ustawy CIT.

W świetle art. 18eb ust. 7 pkt 4 ustawy CIT za koszty uzyskania przychodów poniesione w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów uznaje się koszty przygotowania dokumentacji umożliwiającej sprzedaż produktów, w szczególności dotyczącej certyfikacji towarów oraz rejestracji znaków towarowych. Spółka w ramach ulgi na ekspansję ponosi i/lub będzie ponosić w przyszłości koszty związane z rejestracją znaków towarowych, certyfikacją CE oraz zgłoszeniami patentowymi. Zatem, ponoszone przez spółkę ww. wydatki stanowią wydatki, o których mowa w art. 18eb ust. 7 pkt 4 ustawy CIT.

W świetle art. 18eb ust. 7 pkt 5 ustawy CIT za koszty uzyskania przychodów poniesione w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów uznaje się koszty przygotowania dokumentacji niezbędnej do przystąpienia do przetargu, a także w celu składania ofert innym podmiotom. Jak wynika z wniosku, w ramach ulgi na ekspansję spółka ponosi i/lub będzie ponosić w przyszłości koszty związane z legalizacją dokumentów/umów dystrybutorskich w Krajowej Izbie Gospodarczej oraz w ambasadach odpowiadających krajom dystrybutorów – jako dokumentacji niezbędnej do przystąpienia do przetargu lub w celu składania ofert innym podmiotom. Powyższe wydatki stanowią wydatki, o których mowa w art. 18eb ust. 7 pkt 5 ustawy CIT.

Kwestia prawa do odliczenia podatku naliczonego z tytułu importu rzeźby, która będzie pełnić funkcję landmarku (punktu orientacyjnego), zwiększając rozpoznawalność strefy usługowej budynku,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 3 czerwca 2026 r., sygn. 0112-KDIL1-3.4012.144.2026.1.KK

Spółka będzie – na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT – podatnikiem z tytułu importu rzeźby, gdyż na spółce będzie ciążył obowiązek uiszczenia cła z tytułu importu tego towaru. Spółka jest czynnym podatnikiem VAT i prowadzi działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług opodatkowanych VAT oraz wynajmie powierzchni komercyjnych (lokali użytkowych). Spółka jest właścicielem dwóch lokali niemieszkalnych, wykorzystywanych w całości do prowadzenia działalności opodatkowanej VAT. Z tytułu prawa własności lokali spółce przysługuje udział w nieruchomości wspólnej (grunt). Zasady korzystania z niej uregulowano w drodze podziału do korzystania (quoad usum).

Spółka zobowiązała się do nabycia i montażu rzeźby na wskazanym terenie, stanowiącym własność wspólną (teren objęty quoad usum). Po montażu, rzeźba będzie stanowić własność spółki, która będzie miała prawo do decydowania o formie jej ekspozycji, przy jednoczesnym obowiązku utrzymania jej w należyтым stanie technicznym i estetycznym. Rzeźba będzie pełnić funkcję landmarku (punktu orientacyjnego), zwiększając rozpoznawalność strefy usługowej budynku, co będzie miało bezpośredni wpływ na atrakcyjność lokali i wysokość uzyskiwanych czynszów opodatkowanych VAT.

Pomimo, że – jak wynika z opisu sprawy – przedmiotowa rzeźba będzie miała pośredni związek z prowadzoną przez spółkę działalnością opodatkowaną, to jednak taki związek nie jest wystarczający, by przyznać spółce prawo do odliczenia podatku naliczonego od wydatku poniesionego w związku z importem rzeźby. Związek pomiędzy poniesionym wydatkiem na zakup ww. rzeźby jest zbyt nikły, aby można było mówić o faktycznym wpływie tych czynników na działalność opodatkowaną spółki. Nie sposób z faktu zakupu przez spółkę rzeźby wyprowadzić wniosek o wzroście uzyskiwanych przez spółkę czynszów opodatkowanych VAT.

Z okoliczności sprawy nie wynika, że wydatek poniesiony na zakup ww. rzeźby będzie miał wpływ na wzrost uzyskiwanego przez spółkę czynszu z tytułu najmu lokali niemieszkalnych. Spółka jest właścicielem dwóch lokali niemieszkalnych, wykorzystywanych w całości do prowadzenia działalności opodatkowanej VAT (m.in. najem pod oddział NFZ, żłobek, przedszkole, usługi medyczne i handlowe). Zatem, posiadane przez spółkę lokale są już przedmiotem najmu a z wniosku nie wynika, aby po zamontowaniu rzeźby, uzyskiwany przez spółkę czynsz miał wzrosnąć. Skoro posiadane przez spółkę lokale są już przedmiotem najmu, a zamontowana rzeźba zwiększy rozpoznawalność strefy usługowej budynku, to korzyści z tytułu montażu rzeźby, będą mieć również najemcy.

W analizowanej sprawie nie można zatem uznać, że koszt nabycia przez spółkę rzeźby będzie wliczony w cenę świadczonych przez spółkę usług najmu. Związek przyczynowo-skutkowy – na jaki powołuje się spółka – jest odległy i niepewny, aby móc określić go jako pośrednio związany z działalnością gospodarczą prowadzoną przez spółkę. Powiązanie montażu rzeźby na części wspólnej nieruchomości ze wzrostem uzyskiwanego przez spółkę czynszu, jest zbyt daleko idące i niedające się zracjonalizować. W związku z tym, spółce nie będzie przysługiwało prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego, z tytułu importu rzeźby (wykazanego w dokumencie SAD, w tym VAT od kosztów dodatkowych (local charges), rozliczonego zgodnie z art. 33a ustawy VAT.

Z opisu sprawy wynika, że spółka zawarła umowę z deweloperem, na mocy której przejęła od dewelopera zobowiązanie do nabycia i montażu rzeźby na wskazanym terenie, stanowiącym własność wspólną (teren objęty quoad usum). W związku z przejściem tego długu operacyjnego, deweloper zobowiązał się do wypłaty spółce rekompensaty pokrywającej uzasadnione wydatki związane z nabyciem i montażem obiektu małej architektury – rzeźby. Wypłacona „rekompensata” stanowi wynagrodzenie za świadczenie usług.

Spółka zobowiązała się do nabycia i montażu rzeźby a deweloper wypłaci spółce rekompensatę za montaż rzeźby. Zatem, zobowiązanie spółki do nabycia i montażu rzeźby, stanowi świadczenie usług, za które spółka otrzyma od dewelopera wynagrodzenie. Ani przepisy ustawy VAT, ani przepisy wykonawcze nie przewidują zwolnienia dla ww. świadczenia usług montażu rzeźby. Zatem, świadczona przez spółkę usługa podlega opodatkowaniu według właściwej stawki VAT. Tym samym, spółka powinna wystawić fakturę dokumentującą wykonanie usługi montażu na wartość otrzymanego od dewelopera wynagrodzenia (w postaci rekompensaty) za montaż rzeźby, pomniejszonego o kwotę podatku.

Na prawo do odliczenia nie ma wpływu fakt, że rzeźba jest montowana na gruncie wspólnym. Dla prawa do odliczenia istotny jest bezsprzeczny i niewątpliwy związek wydatku, od którego planuje się odliczyć podatek naliczony z czynnościami opodatkowanymi, np. wydatek na zakup rzeźby z opodatkowaną usługą jej montażu. Podsumowując, skoro otrzymana przez spółkę rekompensata stanowi wynagrodzenie za świadczoną przez spółkę usługę montażu rzeźby i podlega opodatkowaniu według właściwej stawki VAT, to będzie spółce przysługiwało pełne prawo do odliczenia podatku VAT od wydatków związanych z tą usługą. Zatem będzie spółce przysługiwało pełne prawo do odliczenia podatku naliczonego z tytułu nabycia rzeźby, z uwagi na związek tego wydatku wyłącznie z wykonywanymi przez spółkę czynnościami opodatkowanymi VAT.

Zasady odliczenia podatku u źródła zapłaconego w Meksyku od należności odsetkowych. Sposób kalkulacji limitu proporcji poprzez alokację kosztów uzyskania przychodów,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 3 czerwca 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.185.2026.2.AJ

Z opisu sprawy wynika m.in., że: i) spółka podlega nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Polsce; ii) osiąga przychód (dochód) zarówno na terytorium Polski, jak i za granicą; iii) dochody (przychody) z tytułu odsetek od pożyczki udzielonej przez spółkę na rzecz podmiotu prawnego z siedzibą w Meksyku, osiągnane na terytorium Meksyku, podlegają opodatkowaniu w tym państwie podatkiem u źródła, jak również w Polsce; iv) dochody osiągnane przez spółkę, nie są wolne od podatku na mocy postanowień polsko-meksykańskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania i nie ma zastosowania do nich art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy CIT; v) podatek od dochodów (przychodów) osiągnanych na terytorium Meksyku został faktycznie zapłacony w tym państwie.

W świetle powyższego spółka jest/będzie uprawniona do odliczenia od podatku dochodowego od osób prawnych kwoty podatku ISR (podatku u źródła) zapłaconego w Meksyku od odsetek wypłaconych przez podmiot meksykański Y, do wysokości limitu. Podstawą tego odliczenia na gruncie polsko-meksykańskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, nie będzie jednak wskazany przez spółkę przepis art. 23 ust. 2 lit. b, lecz art. 23 ust. 1 lit. b polsko-meksykańskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, który bezpośrednio dotyczy należności z tytułu odsetek i statuuje metody odliczenia, jako metody unikania podwójnego opodatkowania.

Dla celów kalkulacji limitu odliczenia konieczne jest uwzględnienie dochodu uzyskanego w obcym państwie. Oznacza to, że do przychodu uzyskanego w obcym państwie powinny być przypisane odpowiadające mu koszty uzyskania, o ile koszty takie są rozliczane w rachunku podatkowym ustalonym na terytorium Polski. Podatek w Polsce oblicza się od sumy dochodów uzyskanych w kraju i za granicą (zgodnie z regulacjami polskiej ustawy CIT), a następnie od obliczonego w ten sposób podatku odlicza się kwotę równą podatkowi zapłaconemu w obcym państwie. Limitem odliczenia jest jednak ta część podatku obliczonego zgodnie z regulacjami polskimi, która proporcjonalnie przypada na dochód zagraniczny (uwzględniony do opodatkowania na terytorium Polski).

Odnosząc powyższe rozważania do opisu sprawy stwierdzić należy, że spółka, ustalając dochód zagraniczny, o którym mowa w art. 20 ust. 1 ustawy CIT i przypisując koszty podatkowe do przychodów podlegających opodatkowaniu za granicą, powinna uwzględnić wszystkie koszty związane z tym przychodem, zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio. Natomiast w odniesieniu do kosztów pośrednich, które będą wspólne dla całej działalności należy dokonywać alokacji odpowiedniej części tych kosztów do przychodów pochodzących z danego kraju, zgodnie z zasadami zawartymi w art. 15 ust. 2 ustawy CIT.

Zasady zaliczenia wydatków związanych z usunięciem kolizji istniejącej infrastruktury z nową inwestycją do kosztów uzyskania przychodu,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 29 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.160.2026.3.BS

Poniesione przez spółkę koszty związane z usunięciem kolizji istniejącej infrastruktury z nową inwestycją, pozostają w związku przyczynowo-skutkowym z możliwością osiągnięcia przychodów z tytułu prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej. Bez uprzedniego usunięcia kolizji istniejącej infrastruktury kanalizacji deszczowej realizacja rozpoczętej inwestycji nie byłaby możliwa. Kanalizacja deszczowa koliduje z terenem budowy i wysokosprawną kogeneracją uniemożliwiając prowadzenie dalszych prac związanych z wykonaniem przyłączy energetycznych, gazowych oraz budowy magazynu. Mając na uwadze przedstawiony opis sprawy stwierdzić należy, że przedmiotowe wydatki spełniają przesłanki, o których mowa w art. 15 ust. 1 ustawy CIT i spółka może je zaliczyć w ciężar kosztów uzyskania przychodów.

Poniesione przez spółkę wydatki na usunięcie awarii poprzez przeniesienie infrastruktury (kanalizacji deszczowej), mają pośredni związek z prowadzoną przez spółkę działalnością (nie mają one bezpośredniego odzwierciedlenia w uzyskanych przez spółkę przychodach, ale poniesienie tych wydatków jest warunkiem ich uzyskania). Wskazać należy, że poniesione wydatki na usunięcie kolizji istniejącej infrastruktury powiązane są z realizacją nowej inwestycji, która zakłada przebudowę oraz wdrożenie nowoczesnych rozwiązań technologicznych, w tym wysokosprawnej kogeneracji oraz jednostek wytwórczych zasilanych gazem, co wpłynie zarówno na stronę kosztową, jak i przychodową działalności.

Zatem poniesione wydatki będą miały pośredni związek z prowadzoną przez spółkę działalnością. Tym samym, wydatki te stanowią pośrednie koszty uzyskania przychodu potrącalne w momencie ich poniesienia zgodnie z art. 15 ust. 4d ustawy CIT. W związku z powyższym momentem dla rozpoznania przez spółkę kosztów uzyskania przychodów dotyczących wydatków poniesionych na usunięcie kolizji infrastruktury, tj. przeniesienie kanalizacji deszczowej w inne miejsce, która to kanalizacja deszczowa po wybudowaniu zostanie przekazana nieodpłatnie na rzecz gminy będzie momentem przekazania poniesionych nakładów na rzecz gminy, dopiero bowiem w tym momencie, koszty te mają charakter definitywny.

Kwestia odliczenia VAT, gdy faktury dokumentujące dokonanie zakupu w danym okresie rozliczeniowym zostaną przez wnioskodawcę otrzymane w kolejnym okresie rozliczeniowym. Konsekwencje poddania orzeczenia TSUE szczególnej procedurze kontroli,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 27 maja 2026 r., sygn. 0114-KDIP4-1.4012.155.2026.1.SK

Z wyroku TSUE z 11 lutego 2026 r. w sprawie T-689/24 (Izba Rozliczeniowa Giełd Towarowych S.A.) wynika wprawdzie, że podatnik może dokonać odliczenia podatku naliczonego za okres rozliczeniowy, w którym spełnił warunki materialne do skorzystania z tego prawa, jeżeli fakturę dokumentującą nabycie towaru lub usługi otrzymał przed złożeniem deklaracji rozliczeniowej za ten okres, jednakże pierwszy rzecznik generalny, zgodnie z art. 62 Protokołu nr 3 w sprawie statutu TSUE, przedstawił wniosek o poddanie ww. orzeczenia szczególnej procedurze kontroli. Sprawie nadano sygnaturę C-167/26 RX. Zatem do czasu zakończenia procedury kontroli orzeczenia, wyrok TSUE w sprawie T-689/24 jest nieskuteczny, co oznacza, że wnioskodawca nie może skutecznie powoływać się na to orzeczenie w celu realizacji prawa do odliczenia w innym terminie niż wynikający z obowiązujących przepisów prawa.

A zatem, wnioskodawca nie będzie mógł odliczyć podatku naliczonego VAT z otrzymanych faktur VAT w rozliczeniu za okres, w którym w odniesieniu do nabytych towarów i usług powstał obowiązek podatkowy, w sytuacji, gdy faktury dokumentujące dokonanie zakupu w danym okresie rozliczeniowym zostaną przez wnioskodawcę otrzymane w kolejnym okresie rozliczeniowym. Wnioskodawca będzie mógł skorzystać z prawa do odliczenia podatku VAT z ww. faktur w rozliczeniu za okres, w którym spełnione będą trzy przesłanki: powstał obowiązek podatkowy w odniesieniu do nabywanych towarów i usług, doszło do nabycia tych towarów i usług oraz wnioskodawca otrzyma fakturę dotyczącą tej transakcji.

Uznanie prac programistycznych za działalność badawczo-rozwojową. Prawo do stosowania 5% stawki IP Box do dochodów ze sprzedaży oprogramowania,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 22 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.131.2026.2.JKU

Spółka wykonuje w sposób systematyczny zlecane przez kontrahentów prace programistyczne, dzięki którym powstają lub są istotnie ulepszone innowacyjne rozwiązania. Działania spółki nie mają charakteru incydentalnego lub przypadkowego, lecz są rezultatem świadomej działalności spółki. Działalność spółki każdorazowo jest realizowana w oparciu o przyjęty wcześniej plan działania, który w zależności od stopnia skomplikowania danego projektu może obejmować szereg etapów lub pośrednich celów do osiągnięcia. W toku realizacji prac spółka pozyskuje nową wiedzę oraz rozwija posiadane kompetencje w obszarze tworzenia i rozwoju oprogramowania.

Oprogramowanie odpowiada na indywidualne potrzeby odbiorców końcowych i może dotyczyć różnych sfer ich działalności, w szczególności zarządzania danymi, automatyzacji procesów operacyjnych, analizy informacji, podejmowania decyzji biznesowych, wykorzystania algorytmów analitycznych i uczenia maszynowego oraz integracji systemów informatycznych. Prace prowadzone przez spółkę są ukierunkowane na nowe odkrycia. Spółka pozyskuje nową wiedzę z zakresu projektowania i wdrażania oprogramowania oraz systemów opartych na sztucznej inteligencji.

Efekty prac spółki: i) każdorazowo odznaczają się rzeczywiście oryginalnym i twórczym charakterem, ponieważ powstają w wyniku rozwiązywania złożonych problemów informatycznych oraz opracowywania nowych koncepcji programistycznych, ii) nie stanowią ani nie będą stanowić jedynie technicznej implementacji gotowych założeń, lecz są rezultatem twórczego procesu projektowego, obejmującego m.in. opracowanie architektury oprogramowania, dobór technologii oraz integrację wielu elementów w spójne i innowacyjne rozwiązania programistyczne.

W wyniku prac nad oprogramowaniem dokonuje się postęp technologiczny, tj. spółka wypracowuje nowe rozwiązania w zakresie oprogramowania komputerowego, a powstające programy komputerowe są coraz bardziej zaawansowane. Zatem ww. prace rozumiane jako całość realizowanej przez spółkę działalności polegającej na tworzeniu i udoskonalaniu oprogramowania spełnia definicję działalności badawczo-rozwojowej, o której mowa w przepisach ustawy CIT.

Wytworzone, rozwinięte i ulepszone przez spółkę programy komputerowe, będące przedmiotem wniosku, spełniają definicję kwalifikowanych praw własności intelektualnej, o których mowa w art. 24d ust. 2 pkt 8 ustawy CIT. Bowiem działalność spółki w zakresie wytworzenia, rozwoju i ulepszania oprogramowania będącego przedmiotem wniosku stanowi działalność badawczo-rozwojową w rozumieniu art. 4a pkt 26 ustawy CIT. Ponadto, oprogramowanie będące przedmiotem wniosku stanowi samodzielny przedmiot ochrony jako program komputerowy w rozumieniu art. 74 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Odnosząc się natomiast do możliwości skorzystania przez spółkę z preferencji IP BOX należy podkreślić, że jak wynika z art. 24d ust. 1 ustawy CIT, opodatkowaniu preferencyjną 5% stawką podatku podlegają wyłącznie dochody z kwalifikowanego prawa własności intelektualnej (zgodnie z art. 24d ust. 2 ustawy CIT).

Zatem, inne dochody niebędące dochodami z kwalifikowanego IP nie mogą korzystać z opodatkowania ww. preferencyjną stawką 5%. Spółka uzyskuje dochód w wyniku przeniesienia autorskich praw majątkowych do oprogramowania na rzecz kontrahentów, a w przyszłości może uzyskiwać również dochód w wyniku udzielania odpłatnych licencji na korzystanie z oprogramowania. Zatem, spółka może zastosować stawkę 5% do dochodu osiąganego z tytułu odpłatnego przeniesienia na kontrahentów autorskich praw majątkowych do oprogramowania.

Skutki podatkowe na gruncie VAT przeniesienia wierzytelności komisowych,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 21 maja 2026 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.159.2026.2.APR

W analizowanej sprawie zainteresowany dokonuje dostawy towarów (urządzeń) na rzecz wnioskodawcy w ramach modelu sprzedaży komisowej. Dla tych dostaw obowiązek podatkowy powstaje na zasadzie kasowej, tj. z chwilą otrzymania zapłaty. W tym kontekście przepisy ustawy VAT nie uzależniają uznania danego świadczenia za zapłatę od formy, w jakiej następuje uregulowanie należności. Istotne jest, aby doszło do faktycznego zaspokojenia wierzyciela, a tym samym do wygaśnięcia zobowiązania. W analizowanej sprawie dojdzie do odpłatnego przeniesienia przez zainteresowanego na rzecz wnioskodawcy wierzytelności komisowych przysługujących zainteresowanemu wobec klientów ostatecznych.

Zapłata ceny za wierzytelności komisowe stanowi w całości rozliczenie zobowiązań wnioskodawcy wobec zainteresowanego z tytułu dostaw towarów, po zapłacie ceny za wierzytelności komisowe spółka nie będzie miała wobec zainteresowanego żadnych zobowiązań z tytułu dostaw towarów, istnieje możliwość przypisania konkretnych wierzytelności komisowych do konkretnych dostaw towarów. W świetle powyższego należy stwierdzić, że pomimo iż rozliczenie pomiędzy stronami następuje w formie nabycia wierzytelności, to w sensie ekonomicznym i prawnym prowadzi ono do uregulowania zobowiązań wnioskodawcy wobec zainteresowanego z tytułu dokonanych dostaw towarów. Tym samym czynność ta skutkuje zaspokojeniem wierzyciela (zainteresowanego) oraz wygaśnięciem zobowiązania wnioskodawcy, co odpowiada istocie zapłaty. Bez znaczenia pozostaje przy tym forma tego rozliczenia, gdyż przepisy ustawy VAT nie ograniczają pojęcia zapłaty wyłącznie do przepływów pieniężnych. Ponadto, w analizowanej sprawie istnieje/będzie istnieć bezpośredni związek pomiędzy dokonywaną zapłatą a konkretnymi dostawami towarów, co dodatkowo potwierdza, że czynność ta stanowi/będzie stanowić uregulowanie należności z tytułu tych dostaw.

W konsekwencji, zapłata ceny za wierzytelności komisowe stanowi/będzie stanowić zapłatę w rozumieniu przepisów ustawy VAT za dostawy towarów uprzednio dokonane przez zainteresowanego na rzecz wnioskodawcy. Zatem, w momencie dokonania przez wnioskodawcę zapłaty za wierzytelności komisowe, po stronie zainteresowanego powstanie/będzie powstawał obowiązek podatkowy z tytułu odpłatnej dostawy urządzeń uprzednio dokonanej na rzecz wnioskodawcy w modelu sprzedaży komisowej – zgodnie z zasadą kasową mającą zastosowanie do tych dostaw.

W analizowanej sprawie spełnione są/będą – wskazane w art. 86 ust. 1 ustawy VAT – przesłanki warunkujące prawo do odliczenia podatku naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących dostawę urządzeń dokonaną przez zainteresowanego na rzecz wnioskodawcy. Wnioskodawca jest czynnym podatnikiem VAT. Ponadto, nabywane przez wnioskodawcę urządzenia są/będą wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych VAT.

Nie zostanie jednocześnie spełniona przesłanka negatywna, o której mowa w art. 88 ust. 3a pkt 2 ustawy VAT. Zatem wnioskodawcy przysługuje/będzie przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących dostawę urządzeń dokonaną przez zainteresowanego na rzecz wnioskodawcy, w rozliczeniu za okres, w którym powstanie obowiązek podatkowy z tego tytułu (tj. w momencie dokonania zapłaty), nie wcześniej jednak niż w rozliczeniu za okres, w którym wnioskodawca otrzymał fakturę.

Brak prawa do odliczenia podatku naliczonego po upływie 5 lat od otrzymania kwestionowanej faktury. Wyłączenie odsetek za opóźnienie i kosztów sądowych z opodatkowania VAT,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 maja 2026 r., sygn. 0114-KDIP4-2.4012.208.2026.2.AA

W maju 2021 r. wnioskodawca otrzymał fakturę dokumentującą wykonanie prac elektrycznych (zgodnie z protokołem finansowego zaawansowania robót), jednak zakwestionował jej zasadność i nie odliczył kwoty podatku VAT naliczonego wykazanego na tej fakturze. W związku z nieuregulowaniem należności kontrahent wszczął postępowania sądowe. Z wyroków zapadłych w sprawie wynika, że usługi z faktury nr 11/5/2021 były faktycznie wykonane i kwoty wynikające z tej faktury były należne.

Wnioskodawca zawarł z kontrahentem ugodę i uregulował zobowiązania objęte ugodą. Ugoda z 4 lipca 2024 r. dotyczyła w części płatności za usługi udokumentowane fakturą nr 11/5/2021. Ponadto, z wniosku wynika, że na fakturze wykazano podatek VAT w wysokości 26.879,07 zł. W opisanym sprawie, odnosząc się kwestii prawa do odliczenia podatku naliczonego, należy wskazać, że z przepisów art. 86 ust. 10b ustawy VAT wynika, że prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego powstało w momencie otrzymania przez wnioskodawcę faktury, gdyż dokumentowała ona rzeczywiste zdarzenie gospodarcze. Przy czym podatek nierozliczony w okresie otrzymania faktury lub w jednym z dwóch następujących okresów rozliczeniowych wnioskodawca mógł rozliczyć w okresie 5 lat, licząc od początku roku, w którym wystąpiło prawo do obniżenia podatku należnego – czyli w ciągu 5 lat, licząc od początku 2021 r.

Ponadto, w myśl art. 86 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy VAT wnioskodawca mógł dokonać odliczenia podatku naliczonego wyłącznie w wysokości wynikającej z posiadanej faktury. Skoro wnioskodawca otrzymał fakturę w 2021 r., to brak jest podstaw do uznania, że pięcioletni termin z art. 86 ust. 13 ustawy VAT należy liczyć od początku roku 2024 r. Skoro z zapadłych w sprawie wyroków wynika, że usługi z faktury nr 11/5/2021 były faktycznie wykonane i kwoty wynikające z tej faktury były należne, to sprzedawca nie był zobowiązany do ponownego udokumentowania wykonanych robót w 2024 r., a pierwotna faktura nr 11/5/2021 pozostawała w obrocie prawnym od 2021 r. Tym samym, wnioskodawca nie ma prawa do odliczenia podatku naliczonego wynikającego z faktury nr 11/5/2021 przez dokonanie korekty deklaracji podatkowej, gdyż upłynęło już 5 lat, licząc od początku roku, w którym wystąpiło prawo do obniżenia podatku należnego. Z opisu sprawy wynika, że prawomocny wyrok w tej sprawie zapadł 4 czerwca 2024 r., natomiast termin na dokonanie odliczenia upłynął z początkiem 2026 r. Zatem wnioskodawca nie został tego prawa pozbawiony.

Co więcej, prawo do odliczenia podatku naliczonego jest przywilejem, z którego podatnik może, ale nie musi skorzystać. Zatem, nie przysługuje wnioskodawcy prawo do odliczenia podatku naliczonego VAT w kwocie 26.879,07 zł wynikającego z faktury nr 11/5/2021 z 13 maja 2021 r., w sytuacji, gdy nie dokonał tego odliczenia w momencie otrzymania faktury z uwagi na kwestionowanie zasadności roszczenia w toku postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem z 4 czerwca 2024 r., ponieważ pięcioletni termin na dokonanie korekty, wynikający z art. 86 ust. 13 ustawy VAT należy liczyć od momentu otrzymania przez wnioskodawcę faktury, tj. od 2021 r. Ugoda obejmowała zarówno należność główną z tytułu wykonanych usług elektrycznych (w tym kwotę wynikającą z faktury), jak i odsetki za opóźnienie naliczone od 11 maja 2021 r. do 6 czerwca 2024 r. w kwocie 27.966,31 zł oraz koszty postępowania sądowego. Należy stwierdzić, że w opisanym przypadku kwota obejmująca odsetki za opóźnienie naliczone od 11 maja 2021 r. do 6 czerwca 2024 r.

nie stanowi elementu podstawy opodatkowania wykonanych na rzecz wnioskodawcy usług. W tej sytuacji bowiem odsetki za zwłokę stanowią rekompensatę za opóźnioną płatność z tytułu wykonanych prac elektrycznych. Zatem kwota odsetek pozostaje poza zakresem opodatkowania VAT.

Kontrahent nie świadczył żadnej usługi na rzecz wnioskodawcy, związanej z zasądzonym zwrotem kosztów zastępstwa procesowego, gdyż w tym zakresie pomiędzy wnioskodawcą a drugą stroną nie istnieje świadczenie wzajemne. Tym samym należy uznać, że w tym konkretnym przypadku, kontrahent otrzymując od wnioskodawcy kwotę zwrotu kosztów zastępstwa procesowego nie świadczy na rzecz wnioskodawcy usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy VAT, tak więc czynność ta nie podlega opodatkowaniu. W konsekwencji, pozostałe kwoty objęte ugodą – odsetki za opóźnienie i koszty sądowe nie stanowią wynagrodzenia za usługi i nie dotyczą czynności objętych opodatkowaniem VAT. Zatem nie wystąpi podatek naliczony, który mógłby podlegać odliczeniu przez wnioskodawcę. W konsekwencji nie przysługuje wnioskodawcy prawo do odliczenia w odniesieniu do pozostałych kwot objętych ugodą – odsetkami za opóźnienie oraz kosztami sądowymi.

PACZUSKI TAUDUL

TOMASZ JANKOWSKI

tel. +48 505 465 553

tomasz.jankowski@ptpodatki.pl

MACIEJ GROCHULSKI

tel. +48 501 012 085

maciej.grochulski@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9,
01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1,
40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
biuro.katowice@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2,
20-074 Lublin
tel. 519 407 698
biuro.lublin@ptpodatki.pl